

Arrest

nr. 97 975 van 27 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 29 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), betekend op 30 oktober 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat X, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 januari 2012 dienen verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 11 april 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Op 4 mei 2012 wordt deze beslissing ter kennis gebracht.

1.3. Op 9 juli 2012 gaat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over tot intrekking van de in punt 1.2. vermelde beslissing.

1.4. Op 27 augustus 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opnieuw onontvankelijk. Op 30 oktober 2012 wordt deze beslissing ter kennis gebracht.

Zij vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 1° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; de aanvraag bevat niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België.

In de aanvraag dd. 26.012012 werd als feitelijke verblijfplaats het adres opgegeven: Rue Croix-le-Maire 9 te 6760 Virton. Dat uit gegevens opgenomen in het administratieve dossier van betrokkenen gebleken is dat betrokkenen niet op dit opgegeven adres verblijven. Bijgevolg stemt het in de aanvraag opgegeven adres niet overeen met het adres van hun feitelijke verblijfplaats in België. Dat betrokkenen niet het adres van hun nieuwe verblijfplaats meedeelde aan onze diensten. Derhalve ontbreekt het bewijs of betrokkenen daadwerkelijk en feitelijk in België verblijven. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

(...)”

1.5. Op 30 oktober 2012 wordt aan eerste verzoekende partij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten(bijlage 13) ter kennis gebracht.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...) In uitvoering van de beslissing van V.M., attaché,

(...) gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde

(...) M.R. geboren te (...), nationaliteit Servië

(...) Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

(...) Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

(...) 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreven werd :

(...)”

1.6. Ook tweede verzoekende partij wordt op 30 oktober 2012 in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit vormt de derde bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...) In uitvoering van de beslissing van V.M., attaché,

(...) gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:

(...) M.L. geboren te (...), nationaliteit Servië

(...) + minderjarige kinderen:

(...) M.A. geboren te (...), nationaliteit Servië

(...) M.A. geboren te (...), nationaliteit Servië

(...) Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

(...) Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

(...) 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreven werd :

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt verwerende partij een eerste exceptie van onontvankelijkheid op van het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Volgens verwerende partij ontbeert het verzoekschrift een middel dienaangaande.

2.2. Voor zover verzoekers in hun verzoekschrift de tweede en derde bestreden beslissing viseren, laten zij inderdaad na middelen te ontwikkelen. Het betoog ter ondersteuning van de opgeworpen middelen is duidelijk enkel gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Dienvolgens is de eerste opgeworpen exceptie gegrond. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de tweede opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep omdat volgens verwerende partij de bevelen om het grondgebied te verlaten getroffen werden uit hoofde van een gebonden bevoegdheid.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpen verzoekende partijen op: *“schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het artikel 62 evenals van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980”.*

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“(...) Overwegende (...)

Dat elke bestuurshandeling gemotiveerd moet worden.

Dat deze motivatie daarenboven gepast en relevant moet zijn.

Dat deze eveneens met alle omstandigheden van de zaak rekening moet houden.

Dat dit in casu duidelijk niet het geval is.

Overwegende dat de verzoeker op 26 januari 2012 een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend heeft.

Dat de verzoeker en zijn familie destijds Rue Croix le Maire te VIRTON woonachtig waren.

Dat de tegenpartij de betwiste beslissing genomen heeft om reden dat de verzoeker en zijn familie niet meer woonachtig waren op het adres dat in de aanvankelijke aanvraag vermeld stond.

Dat, aangezien de verzoekers haar hun huidig adres niet meegedeeld hebben, zij, volgens haar, niet weet of zij steeds in België verblijven.

Dat het artikel 9ter §1, alinea 2 van de wet van 15 december 1980 stelt : “De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België ”.

Dat de wetgever nooit aan de vreemdeling kandidaat voor een verblijfsrecht opgelegd heeft zijn aanvraag te actualiseren, wat zijn adres betreft.

Dat de vreemdeling niet verantwoordelijk gehouden mag worden voor de traagheid die door de tegenpartij veroorzaakt wordt wat de behandeling van de aanvragen tot machtiging tot verblijf betreft.

Dat de wetgever trouwens om deze reden door een wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen opgelegd heeft dat de aanvrager van een recht op verblijf op grond van het artikel 9bis of 9ter, in het Koninklijk woonplaats moet kiezen.

Dat het, volgens de parlementaire werkzaamheden inderdaad “voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet gemakkelijk is hun eventuele veranderingen van verblijfplaats te volgen en een optimale follow-up van

de dossiers van deze vreemdelingen te verzekeren, en namelijk de betekening van de beslissingen die betreffende deze aanvragen genomen worden”

Dat de wetgever juist een degelijke maatregel genomen heeft om reden dat de aanvrager van een verblijfsrecht niet verplicht is de tegenpartij van elke adreswijziging te informeren en dat het bijgevolg imperatief was dat de Dienst Vreemdelingenzaken een adres ter zijn beschikking zou kunnen hebben waar hij de beslissingen die hij neemt kan betekenen.

Dat de wetgever er trouwens gebruik van heeft gemaakt om op te leggen dat elke wijziging van de gekozen woonplaats aan de Dienst Vreemdelingenzaken met een aangetekende brief of door afgifte tegen ontvangstbewijs meegedeeld moet worden (artikel 9quater van de wet van 15 december 1980).

Dat een dergelijke eis voor de wijziging van de reële verblijfplaats niet bestaat.

Temeer omdat de tegenpartij erkent dat “alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag”.

Dat de werkelijke verblijfplaats van de verzoeker op het ogenblik van de inleiding van de aanvraag 9ter juist was.

Dat anderzijds eraan herinnerd dient te worden dat de wetgever een onderscheid gemaakt heeft tussen de aanvraag tot machtiging tot verblijf gegrond op het artikel 9bis, die aan de gemeente gericht moet worden, en in het kader van dewelke de burgemeester tot het onderzoek van verblijf dient over te gaan, en de aanvraag gegrond op het artikel 9ter die rechtstreeks aan de Minister gericht moet worden, zonder dat deze laatste tot het vermeld onderzoek moet overgaan.

Dat de voorwaarde van de huidige daadwerkelijke verblijfssituatie in de procedure van machtiging tot verblijf wegens medische redenen dus minder streng is.

Dat het middel dus gegrond is.

(...)”

3.2. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing gemaakt van “het” beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Aan de hand van verzoekers’ betoog dat verwerende partij met alle omstandigheden van de zaak moest rekening houden, gaat de Raad ervan uit dat verzoekers de schending beogen op te werpen van de zorgvuldigheidsplicht.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.4. De in casu relevante bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarop de eerste bestreden beslissing is gegrond, luiden als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.(...)”

§2 (...)

§3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

(...)”.

3.5. Kernpunt van de bestreden beslissing is de vaststelling dat verzoekers verhuisd zijn van het adres Rue Croix-le-Maire 9 te 6760 Virton waar ze effectief verbleven in een open centrum en nagelaten hebben hun nieuwe effectieve verblijfplaats mee te delen. Dit vindt steun in het administratief dossier,

meer bepaald in faxberichten van de gemeente Virton en van Fedasil van 10 juli 2012 waarin gemeld wordt dat verzoekers het open centrum verlaten hebben zonder een adres na te laten. Verwerende partij leidt hieruit af dat derhalve het bewijs ontbreekt of verzoekers daadwerkelijk en feitelijk in België verblijven. Verzoekers betwisten niet dat zij elders een nieuwe effectieve verblijfplaats hebben gevestigd maar zijn de overtuiging toegedaan dat de plicht tot het meedelen van een wijziging van de reële verblijfplaats geen steun vindt in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.6. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet biedt een vreemdeling die effectief in België verblijft de mogelijkheid om een verblijfsmachtiging om medische redenen te verkrijgen. Het hebben van een effectieve verblijfplaats in België is een voorwaarde die zich stelt gedurende de gehele procedure en laat de verwerende partij ook toe de nodige praktische schikkingen te treffen indien de vreemdeling medisch dient te worden onderzocht of indien hij niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning. Van de vreemdeling kan derhalve verwacht worden dat hij een wijziging van de effectieve verblijfplaats in België spontaan meedeelt, net zoals kan verwacht worden dat hij de verwerende partij spontaan op de hoogte brengt van een evolutie in zijn ziektebeeld (cf. RvS 24 augustus 2012, nr. 8945 (c)). Er anders over oordelen en stellen dat een verandering van effectieve verblijfplaats niet dient meegedeeld te worden houdt in dat de verwerende partij geconfronteerd wordt met achterhaalde adressen die niet meer corresponderen met de werkelijkheid, en dat zij zelf moet achterhalen of de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen nog effectief in België verblijft, wat niet de bedoeling van de wetgever kan zijn. Indien verwerende partij in casu over informatie beschikt waaruit blijkt dat verzoekers niet meer effectief verblijven op het door hen opgegeven adres en er geen wijziging van effectief adres werd meegedeeld, kan zij derhalve concluderen dat het bewijs ontbreekt of verzoekers daadwerkelijk en feitelijk in België verblijven en dat de ontvankelijkheidsvoorwaarde gesteld in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet niet vervuld is.

3.7. Er rust op verzoekers zelf derhalve ook een zorgvuldigheidsplicht in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, namelijk de plicht om een wijziging van hun effectieve verblijfplaats mee te delen. Het volstaat dus niet dat de werkelijke verblijfplaats van verzoekers op het ogenblik van het indienen van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag mogelijk wel correct was. Verwerende partij kan niet verweten worden dat de behandeling van een aanvraag om verblijfsmachtiging enige tijd in beslag neemt. Zij kan niet verantwoordelijk geacht worden voor het feit dat de initieel bij de aanvraag om verblijfsmachtiging weergegeven effectieve verblijfplaats na verloop van tijd niet meer overeenstemt met de werkelijkheid. Er kan zoals reeds eerder gezegd niet van de verwerende partij verwacht worden dat zij zelf op zoek gaat naar de effectieve verblijfplaats van een aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen.

3.8. Verzoekers' argument inzake de gekozen woonplaats gaat niet op, aangezien dit aspect ingevoerd werd met het oog op de betekening van beslissingen inzake de aanvraag van een verblijfsmachtiging om medische redenen, in het kader van de opvang van asielzoekers en om een vermindering van de werklast voor de diensten bevolking en/of vreemdelingendiensten van de gemeentebesturen te bewerkstelligen (cf. *Parl.St.*, DOC 53 0771/001, p. 147-149). Uit artikel 9quater van de Vreemdelingenwet kunnen geen conclusies getrokken worden met betrekking tot artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet dat handelt over de mededeling van de effectieve verblijfplaats. Uit het feit dat een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen rechtstreeks moet gericht worden aan de verwerende partij en niet aan de burgemeester van de gemeente kan niet afgeleid worden dat er geen controle op de effectieve verblijfplaats kan geschieden. Aangezien artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet de mededeling van de effectieve verblijfplaats verplicht oplegt kan afgeleid worden dat de verwerende partij kan laten controleren of de vermelding van een adres overeenstemt met de werkelijkheid en indien dit niet het geval is, kan concluderen dat het bewijs ontbreekt of verzoekers daadwerkelijk en feitelijk in België verblijven. Verwerende partij is derhalve, na de vaststelling dat verzoekers niet meer verbleven op het aangegeven effectieve verblijfsadres, terecht tot het besluit gekomen om verzoekers' aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk te verklaren.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA